

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gedey Gábor ügyvéd (fél címe 2) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Bodolai László ügyvéd (fél címe 1) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. július 4. napján meghozott, 65.P.20.117/2012/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részében megváltoztatja, és az alperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 112.000 (Száztizenkétezer) forint, míg az alperest, hogy 28.000 (Huszonnyolcezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesi jogelőd jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy ... napján „...” címmel megjelent írásában valótlanul állította, hogy a ... csoport beszüntette az ... finanszírozását - ezzel szemben a ...-t üzemeltető műsorszolgáltató tulajdonosai biztosítják a működéshez szükséges anyagi erőforrásokat.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését tegye közzé az ... főoldalán, 8 nap időtartamra, s az eredeti cikknél helyreigazításként, míg a cikk az interneten elérhető, de minimum 15 napig.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 750.000 forint kártérítést, és ezen összeg után 2011. szeptember 28. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki kamatot, és 50.000 forint + áfa perköltséget.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és az alperest, 50.000 forint, míg a felperest 10.000 forint kereseti illeték Magyar Államnak külön felhívásra való megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését és 78. § (1), (2) bekezdéseit, valamint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését és 206. § (1) bekezdését.

A csoportos létszámleépítés elismerése tekintetében elfogadta az alperesi álláspontot, mely szerint a nyilvánosság előtt már megjelent a felperesi jogelőd

részéről tájékoztatás, és az alperesi írás arról szólt, hogy nyilvánosan a Népszabadságnak történő nyilatkozattétel után jelentette be a létszámleépítést a felperesi jogelőd. Ezzel pedig nem volt ellentétes az alperesi közlés, ezért jogsértés nem volt megállapítható.

Elfogadható volt az az alperesi álláspont is, mely szerint a csoportos létszámleépítésre a veszteséges gazdálkodás miatt kerülhetett sor, ezt azonban az alperes nem kifejezetten a felperesi jogelődre vonatkozóan jelenítette meg.

Az anyavállalat finanszírozásával kapcsolatos közlést az elsőfokú bíróság tényállításnak minősítette, melynek valóságtartalmát az alperes eredménnyel nem tudta bizonyítani. A felperesi jogelőd dokumentumai alátámasztották a 6 milliárd forintot meghaladó 2011. évi támogatást is, ezért az alperesi érvelés a címben utalt állítás alátámasztására nem volt elfogadható. Az alperesi elemzés is azt erősítette, hogy 7 milliárd forinttal nőtt a külső forrásból biztosított kölcsön, amely a felperesi jogelőd működésének finanszírozását biztosította. Azt, hogy ezt nem a tulajdonosok bocsátották rendelkezésre, az elemzett adatokkal nem lehetett bizonyítani. Ez a közlés a felperesi jogelőd üzleti jóhírnevét érzékenyen érintette, mivel a 2011-es szponzori megállapodások megkötésének időpontjában került sor a sérelmezett közlés megtételére, ami a 2012. évi működés szempontjából elengedhetetlenül fontos volt, és a felperesi jogelőd piaci helyzetét érzékenyen érintette.

Mindezekre figyelemmel a jogsértés megállapításán túlmenően az elsőfokú bíróság elégtételadásként elrendelte a jogsértést megállapító rendelkező rész cikk mellett helyreigazításként való közlését is. Az írás eltávolítását azonban nem tartotta indokoltnak.

A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatosan értékelte az alperesi közlés időzítését, figyelemmel arra, hogy a felperesi jogelőd reklámpiaci pozíciójának meggyengítése hátrányként bekövetkezhett, de a követelt 1.000.000 forintos kárigényt túlzottnak minősítette, mivel az részletesebb bizonyítást igényelt. A megállapított 750.000 forint nem vagyoni kártérítés után kamatot is megállapított a felperes javára.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint nem sérti a felperes jóhírnevét az, hogy az anyavállalat nem hajlandó külső források segítségével finanszírozni a csatornát, mert az állítással kapcsolatosan csak a ... cég lenne jogosult sértettként fellépni, másrészt ez az elem a felperes jóhírnevének szempontjából lényegtelen.

Ezen túlmenően a felperes egyáltalában nem igazolta olyan sérelem bekövetkezését, amely kártérítés megállapítását indokolná. A felperes nem tett eleget a nem vagyoni kártérítés összegének igazolására vonatkozó bizonyítási kötelezettségének sem.

Azzal is érvelt, hogy a későbbiekben a felperesi jogelőd társaságot a tulajdonos értékesítette. Álláspontja szerint a cikkének hatásait médiapiaci szempontból nem lehetett értékelni, a felperes piaci helyzetére az nem hatott ki.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Előadta, hogy a cikk nem egy lehetséges tulajdonosváltásról szólt, és az alperes későbbi eseményekre hivatkozással sem igazolhatja álláspontját. Egyértelmű volt, hogy az alperesi magatartás azt eredményezte, hogy a tárgyalási pozíciói gyengültek.

A fellebbezés részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság határozatát csak a fellebbezéssel érintett részben bírálhatta felül.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal csak részben értett egyet, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Az alperesi cikk kiindulópontja és egyik központi témája a felperesi jogelődnél akkor még csak várható létszámleépítés volt. Az alperes három körülményt fűzött össze, amikor arról írt, hogy a felperes külföldi tulajdonosa nem fogja finanszírozni a felperesi társaságot, és ezért van szükség a csoportos létszámleépítésre. Ezt a körülményt azonban a veszteséges vagy pazarló gazdálkodásra vezette vissza. Ebből egyértelműen következtethető, hogy a finanszírozás elmaradása a felperes gazdálkodásának közvetlen következménye. Ilyen körülmények között pedig a finanszírozás beszüntetésével kapcsolatos közlés vonatkozásában a felperes közvetlen érintettsége megállapítható, ezért perindítási jogosultsággal rendelkezett a Ptk. 85. § (1) bekezdésében foglalt szabályra figyelemmel.

Megfelelő bizonyítás hiányában helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a közlés valótlan tartalmú. A háttérfinanszírozás elmaradásának állítása a felperesi jogelődot a ténylegesnél mindenképpen hátrányosabb helyzetben levő társaságként mutatta be. Mindebből következően az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, hogy a finanszírozás beszüntetésével kapcsolatos közlés sértette a felperes jóhírnevét.

Megfelelően alkalmazta az elsőfokú bíróság az elégtételadás jogkövetkezményét is, figyelemmel a Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontjára.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés szankciójának alkalmazásával. A felperesi jogelődot a működését érintő alperesi és más cikkek nyilvánvalóan érzékenyen érintették, figyelemmel arra is, hogy az alperes cikke közvetlenül a csoportos létszámleépítés szándékának bejelentést követően jelent meg.

... tanú vallomása, valamint a csatolt újságcikkekből, interjúkból valóban arra lehetett következtetni, hogy a felperesi jogelőd kommunikációs úton lépéseket tett saját helyzetének erősítésére, ugyanakkor az interjúknak nem volt központi témája az anyavállalat finanszírozása, sokkal inkább a leépítéssel és a műsorstruktúrával, valamint gazdasági racionalizációval foglalkoztak. Az egyik cikkben a nyilatkozó a veszteség elnézésével kapcsolatosan nem ad egyértelmű választ, míg a másik interjúban a tulajdonosi hitel nyújtásával kapcsolatos kérdésre csak egyszerű igenlő válasz érkezett. Mindebből sokkal inkább következtethető, hogy a felperesi jogelőd a létszámleépítésből és a gazdálkodásával kapcsolatos felvetésekből eredő következtetéseket igyekezett tompítani.

Nem merült fel bizonyíték azzal kapcsolatosan, hogy az alperes jogsértő közlése bármilyen olyan megrázkódtatást jelentett volna a felperesi jogelőd működésében, melyet nem vagyoni kártérítéssel kellene kompenzálni.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó kötelezést mellőzte.

Az alperes fellebbezése részben eredményre vezetett, melyre tekintettel a másodfokú bíróság a pernyertesség és pervesztesség arányát 1/4-3/4 arányban

A fenti aránynak megfelelően kötelesek viselni a felek a le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelével:
tisztviselő